

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 331/2010-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. júla 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. Ľ. R., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na rovnosť účastníkov v konaní zaručeného v čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva a práva na pokojné užívanie majetku zaručených v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na účinný prostriedok nápravy zaručeného v čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, zákazu diskriminácie zaručeného v čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj porušenia čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava III č. k. 3 Pv 213/09-16 z 11. augusta 2009, postupom Krajskej prokuratúry v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 1 KPt 306/09 a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. IV/3 GPt 352/09 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. Ľ. R. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. marca 2010 doručená sťažnosť Mgr. L. R., B. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na rovnosť účastníkov v konaní zaručeného v čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva a práva na pokojné užívanie majetku zaručených v čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), práva na účinný prostriedok nápravy zaručeného v čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), zákazu diskriminácie zaručeného v čl. 14 dohovoru, ako aj porušenia čl. 149 ústavy uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava III (ďalej len „okresná prokuratúra“) č. k. 3 Pv 213/09-16 z 11. augusta 2009, postupom Krajskej prokuratúry v Bratislave (ďalej len „krajská prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 KPt 306/09 a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. IV/3 GPt 352/09.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v stavebnom konaní vedenom Miestnym úradom B. pod sp. zn. ÚkaSP-2005-6/1810-OMA bolo 3. mája 2006 vydané stavebné povolenie na rekonštrukciu rodinného domu pre stavebníka, ktorý je bezprostredným susedom sťažovateľky. Na základe odvolania sťažovateľky a jej súrodencov bolo uvedené stavebné povolenie potvrdené rozhodnutím Krajského stavebného úradu v B. (ďalej len „krajský stavebný úrad“) sp. zn. A/2006/2011/MRV z 5. februára 2007. Z dôvodu nespokojnosti sťažovateľky s týmto rozhodnutím sa sťažovateľka s spol. žalobou podanou 11. apríla 2007 domáhala na Krajskom súde v Bratislave preskúmania zákonnosti rozhodnutia krajského stavebného úradu podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku. Podľa sťažovateľky aj napriek uvedeným skutočnostiam stavebník 13. augusta 2007 začal so stavebnými prácami, pri vykonávaní ktorých bol nadmerne hlučný, v súvislosti s ich vykonávaním bola na dome sťažovateľky spôsobená škoda (prasknutie obvodového múru v dôsledku nadmerných otrasov a pod.) a tiež nová stavba natrvalo zatienila rodinný dom

sťažovateľky, preto podaním z 10. apríla 2008 podala sťažovateľka trestné oznámenie na stavebníka pre podozrenie zo spáchania trestného činu poškodzovania cudzej veci. Trestné oznámenie sťažovateľky bolo rozhodnutím vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava III (ďalej len „vyšetrovateľ“) ČVS: ORP-431/OVK-B3-2008 z 25. júna 2008 odmietnuté, pretože nebol dôvod na začatie trestného stíhania. Sťažnosť sťažovateľky proti uvedenému rozhodnutiu vyšetrovateľa bola zamietnutá uznesením okresnej prokuratúry sp. zn. 1 Pn 458/08 z 25. júla 2008 z dôvodu jej nedôvodnosti. Následne sa sťažovateľka podnetom z 13. septembra 2008 domáhala preskúmania zákonnosti postupu okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pn 458/08, tento podnet bol krajskou prokuratúrou odložený, o čom bola sťažovateľka vyrozumená listom krajskej prokuratúry č. k. 1 Kn 455/08-7 z 27. novembra 2008. Na základe ďalšieho podnetu sťažovateľky z 31. decembra 2008, ktorým sa domáhala preskúmania postupu krajskej prokuratúry, prokurátor generálnej prokuratúry listom č. IV/1 Gn 24/09-8 z 24. februára 2009 sťažovateľke oznámil, že zistil nedostatky v postupe okresnej prokuratúry aj krajskej prokuratúry, a preto uložil krajskej prokuratúre „... zabezpečiť začatie trestného stíhania na základe skutočností uvedených v citovanom trestnom oznámení...“.

Následne po začatí trestného stíhania vyšetrovateľ vypočul sťažovateľku, stavebníka, ako aj „stavbyvedúceho a majiteľa stavebnej firmy“ realizujúcej rekonštrukciu rodinného domu stavebníka a uznesením ČVS: ORP 431/OVK-B3-2008 z 8. júla 2009 trestné stíhanie zastavil. O sťažnosti sťažovateľky zo 14. júla 2009 proti tomuto uzneseniu vyšetrovateľa rozhodla okresná prokuratúra uznesením č. k. 3 Pv 213/09-16 z 11. augusta 2009 tak, že sťažnosť sťažovateľky ako nedôvodnú zamietla. Následne sa sťažovateľka podaním z 22. augusta 2009 domáhala preskúmania zákonnosti postupu okresnej prokuratúry, pričom o vybavení tohto jej podnetu bola vyrozumená listom krajskej prokuratúry č. k. 1 KPt 306/09-14 z 20. októbra 2009 s tým, že jej podnet bol z dôvodu neodôvodnenosti odložený. Sťažovateľka sa následne podaním z 13. novembra 2009 domáhala aj preskúmania zákonnosti postupu krajskej prokuratúry, pričom listom prokurátorky generálnej prokuratúry č. k. IV/3 GPt 352/09-8 z 12. januára 2010 jej bolo oznámené, že podnet je nedôvodný, a preto sa „bez akýchkoľvek opatrení“ odkladá.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla:

«... prokurátorka GP SR... písomným stanoviskom vydaným pod č. IV/3 Gpt 352//09-8, zo dňa 12. januára 2009, podnet sťažovateľky na preskúmanie zákonnosti postupu prokurátorky Krajskej prokuratúry Bratislava odložila bez akýchkoľvek opatrení, pričom bez ohľadu na striktné a jasné objektívne vymedzenie znakov prinajmenšom skutkovej podstaty trestného činu poškodzovania cudzej veci v ustanovení §-u 245, ods. 1-4, osobitnej časti trestného zákona, si neodpustila v treťom odstavci na str. 2 svojho rozhodnutia konštatovať, že (citujem): „V právnom štáte je neprípustné, aby prostriedky trestnej represie slúžili k uspokojovaniu subjektívnych práv súkromnoprávnej povahy (!!!), pokiaľ nie sú vedľa toho spojené všetky predpoklady trestnej zodpovednosti.“ (koniec citátu). Ten fakt ale, že sa ku konštatovaniu trestnej zodpovednosti má dospieť riadnym vyšetrením skutočností uvádzaných v podanom trestnom oznámení a že sú to práve orgány činné v trestnom konaní, ktoré majú viesť vyšetrenie tak precízne a zodpovedne, aby si zabezpečili relevantné dôkazy dôsledným vyšetrením (- čo v danom prípade vôbec nebolo nijako splnené!!), to už pani prokurátorka GP SR vo svojom liste, zo dňa 12. 1. 2010, ktorý bol navyše sťažovateľke doručený iba obyčajnou poštou (- teda ani nie doporučené!), zrejme „pre istotu“ radšej neuviedla!!»

Vzhľadom na uvedené sa sťažovateľka domáhala, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie vyslovil, že uznesením okresnej prokuratúry č. k. 3 Pv 213/09-16 z 11. augusta 2009, postupom krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 1 KPt 306/09 a postupom generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. IV/3 GPt 352/09 bolo porušené jej základné právo na rovnosť účastníkov v konaní zaručené v čl. 47 ods. 3 ústavy, základné právo a právo na pokojné užívanie majetku zaručené v čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, právo na účinný prostriedok nápravy zaručené v čl. 13 dohovoru, právo zákazu diskriminácie zaručené v čl. 14 dohovoru, ako aj čl. 149 ústavy. Súčasne sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd zrušil „rozhodnutie Generálnej prokuratúry SR, č.: IV/3 Gpt 352/09-8 zo dňa 12. 1. 2010, zakázal prokuratúre na všetkých stupňoch ďalej porušovať základné ľudské a ústavné práva sťažovateľky a prikázal prokuratúre vykonať riadne, podrobné a konečné zodpovedné vyšetrenie oznámeného trestného činu (resp. viac trestných činov). Taktiež žiadame Ústavný súd SR, aby

sťažovateľke v tomto prípade priznal za porušenie jej ľudských a ústavných práv orgánmi prokuratúry aj primerané finančné zadosťučinenie.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K namietanému porušeniu označených práv uznesením okresnej prokuratúry č. k. 3 Pv 213/09-16 z 11. augusta 2009

Sťažovateľka sťažnosťou podanou ústavnému súdu v prvom rade vyjadruje svoju nespokojnosť s uznesením okresnej prokuratúry č. k. 3 Pv 213/09-16 z 11. augusta 2009, ktorým bola zamietnutá jej sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa o zastavení trestného stíhania.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty nemožno zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde to nedovoľuje.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, II. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 218/06).

Sťažovateľka sťažnosťou pred ústavným súdom napáda rozhodnutie okresnej prokuratúry č. k. 3 Pv 213/09-16 z 11. augusta 2009, ktoré jej bolo doručené (tak ako to aj sama uvádza vo svojom podaní z 22. augusta 2009) 19. augusta 2009.

Od 19. augusta 2009, keď napádané uznesenie okresnej prokuratúry bolo doručené sťažovateľka, do 9. marca 2010, keď sťažovateľka podala sťažnosť adresovanú ústavnému súdu na poštovú prepravu (ústavnému súdu bola doručená 12. marca 2010), nepochybne uplynula dvojmesačná lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako podanú oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému porušeniu označených práv postupom krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 1 KPt 306/09

Sťažovateľka v sťažnosti vyjadruje aj svoju nespokojnosť s postupom krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 1 KPt 306/09 o jej podnete na preskúmanie zákonnosti orgánov činných v trestnom konaní v súvislosti s vybavovaním jej trestného oznámenia.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Inými slovami, ak na ochranu označených práv bola sťažovateľka pred podaním sťažnosti ústavnému súdu oprávnená využiť iné opravné prostriedky podľa osobitných právnych predpisov, ústavný súd jej sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre neprípustnosť.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zisťoval, či na ochranu tých práv, porušenie ktorých sťažovateľka namieta v konaní pred ústavným súdom, mala sťažovateľka k dispozícii iné dostupné opravné prostriedky predstavujúce účinné právne prostriedky nápravy namietaného porušenia jej práv a či ich aj účinne využila.

Vzhľadom na skutočnosť, že postup krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 1 KPt 306/09 o podnete sťažovateľky z 22. augusta 2009 (krajskej prokuratúre bol doručený 25. augusta 2009) bol už na základe sťažovateľkou podaného opakovaného podnetu preskúmaný generálnou prokuratúrou v konaní vedenom pod sp. zn. IV/3 GPt 352/09, ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol ako neprípustnú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

3. K namietanému porušeniu označených práv postupom generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. IV/3 GPt 352/09

Napokon sťažovateľka sťažnosťou podanou ústavnému súdu namietala aj postup generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. IV/3 GPt 352/09, v ktorom jej prokurátorka generálnej prokuratúry listom z 12. januára 2010 oznámila, že jej podnet proti postupu krajskej prokuratúry považuje za nedôvodný, a preto ho odkladá. Podľa názoru sťažovateľky generálna prokuratúra vybavila jej podnet povrchne a bez toho, aby meritórne preskúmala postup orgánov činných v trestnom konaní, a tiež bez toho, aby svoje závery dostatočne odôvodnila.

Generálna prokuratúra svoje závery odôvodnila takto:

„Vaše podanie zo dňa 13. 11. 2009 doručené Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky dňa 16. 11. 2009, som podľa obsahu posúdila ako opakovaný podnet v zmysle § 34 odsek 1 zákona číslo 153/2001 Z. z. o prokuratúre v platnom znení vo veci vedenej na Krajskej prokuratúre Bratislava pod sp. zn. 1 KPt 306/09.

Na jeho základe som preskúmala vybavenie Vášho podnetu prokurátorkou Krajskej prokuratúry Bratislava pod sp. zn. 1 KPt 306/09 zo dňa 20. 10. 2009, ako aj uznesenie vyšetrovateľa Oddelenia všeobecnej kriminality Odboru justičnej polície Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava III č. ORP-431/OVK-B3-2008 zo dňa 8. 7. 2009, uznesenie prokurátorky Okresnej prokuratúry Bratislava III sp. zn. 3 Pv 213/09 zo dňa 11. 8. 2009 ako i konanie, ktoré ich vydaniu predchádzalo.

Vo svojom opakovanom podnete vyjadrujete nespokojnosť s rozhodnutiami orgánov činných v trestnom konaní v predmetnej trestnej veci, máte niekoľko otázok a dôvodov na poukázanie zločinnosti manželov G. a ďalších, podľa Vášho názoru by sa celá trestná kauza mala riadne vyšetriť a mal by znalec z odboru stavebníctva posúdiť rozsah poškodenia Vášho domu a príslušenstva, ale žiadny z orgánov činných v predmetnom trestnom konaní takéhoto znalca uznesením nepribral a nikto Vás doposiaľ s podozrivými nekonfrontoval.

Po preskúmaní spisového materiálu predloženého Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky Krajskou prokuratúrou Bratislava som v predmetnom konaní nezistila porušenie zákona a stotožnila som sa so závermi prokurátorky Krajskej prokuratúry Bratislava, ktoré Vám boli oznámené v prípise zo dňa 20. 10. 2009 pod sp. zn. 1 KPt 306/09, ktorým bol odložený Váš podnet v tejto veci zo dňa 22. 8. 2009. Pritom poukazujem

aj na samotné odôvodnenie uznesenia vyšetrovateľa Oddelenia všeobecnej kriminality Odboru justičnej polície Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava III o zastavení trestného stíhania zo dňa 8. 7. 2009 a plne si osvojujem aj argumentáciu prokurátorky Okresnej prokuratúry Bratislava III vyjadrenú v odôvodnení jej uznesenia sp. zn. 3 Pv 213/09 zo dňa 11. 8. 2009, v ktorej reagovala na všetky okolnosti, ktoré boli predmetom trestného konania.

Len podotýkam, že dôvody Vašich podaní v tejto veci sú takmer zhodné a v danom prípade ingerencia trestného práva nie je namieste. To čo vyčítate orgánom činným v trestnom konaní, že nevykonali v tejto trestnej veci aj iné dôkazy na objasnenie veci, je nepodstatné, pretože samotné rozhodnutie vyšetrovateľa o zastavení trestného stíhania bolo vydané na základe dostatočných dôkazov, ktoré boli zabezpečené v súlade s ustanovením § 2 odsek 10 a odsek 12 Trestného poriadku, čo znamená, že boli vykonané také dôkazy, ktoré viedli k ustáleniu skutkového a právneho stavu veci.

Prosím, aby ste s pochopením vzali na vedomie, že orgány činné v trestnom konaní nemôžu niesť zodpovednosť za riešenie Vašej situácie vzniknutej zo sporu medzi Vami a rodinou G. V právnom štáte je neprípustné, aby prostriedky trestnej represie slúžili k uspokojovaniu subjektívnych práv súkromnoprávnej povahy, pokiaľ nie sú vedľa toho spojené všetky predpoklady vzniku trestnoprávnej zodpovednosti. Aby orgány činné v trestnom konaní mali možnosť takúto zodpovednosť vyvodiť, musia mať k dispozícii relevantné dôkazy.

Týmto považujem Váš opakovaný podnet za vybavený a bez akýchkoľvek opatrení ho ako nedôvodný odkladám.

Súčasne Vám dávam do pozornosti, keďže Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky boli týmto vyčerpané všetky zákonné možnosti opätovného preskúmania Vašich podnetov v tejto veci, že Vaše prípadné ďalšie podnety budú vybavené iba vtedy, ak budú obsahovať nové skutočnosti (podľa § 34 odsek 2 prvá veta zákona číslo 153/2001 Z. z. o prokuratúre v platnom znení sa takýmito podnetmi Generálna prokuratúra Slovenskej republiky nebude zaoberať a ich príjem potvrdzovať).“

O zjavnú neopodstatnenosť návrhu ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil

sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 124/03, III. ÚS 261/07).

Ústavný súd v prvom rade podotýka, že právu dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry, či už prostredníctvom podnetu, alebo opakovaného podnetu (§ 31 a násl. zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov), zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným postupom sa takýmto podnetom (podaním) zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť, avšak súčasťou tohto práva dotknutej osoby nie je aj právo, aby príslušné orgány prokuratúry jej podnetu (podaniu) aj vyhovel v súlade s jej predstavami (m. m. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03, III. ÚS 133/06).

Zákonnou povinnosťou generálnej prokuratúry bolo na podnet sťažovateľky primeraným spôsobom reagovať. Túto povinnosť generálna prokuratúra splnila tým, že v liste č. k. IV/3 GPt 352/09-8 z 12. januára 2010 zaujala stanovisko k námietkam sťažovateľky. Skutočnosť, že generálna prokuratúra nepostupovala v súlade s predstavami sťažovateľky, nemôže bez ďalšieho viesť k záveru, že sťažovateľke bolo upreté právo na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru. Pri vybavení sťažovateľkinho podnetu generálna prokuratúra vzala na vedomie podstatu jej argumentov, pričom konštatovala zákonnosť postupu podriadených prokuratúr a vyšetrovateľa, so závermi ktorých sa stotožnila.

V tejto súvislosti ústavný súd zastáva názor, že spôsob, akým generálna prokuratúra vybavila podnet sťažovateľky, odvolávajúc sa pritom na jednotlivé rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní v danej veci či na oznámenie podriadenej prokuratúry, považuje za prípustný a ústavne akceptovateľný. Generálna prokuratúra totiž poukazovala na

skutočnosti, ktoré boli sťažovateľke známe z obsahov označených písomností, ktoré jej boli oznámené, resp. doručené.

Sťažovateľka tiež namietala, že došlo aj k porušeniu zákazu diskriminácie podľa čl. 14 dohovoru, ako aj k porušeniu jej základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, k porušeniu ktorých malo dôjsť tým, že generálna prokuratúra, ako aj jej podriadené prokuratúry a vyšetrovateľ tým, že nevyhoveli jej trestnému oznámeniu a nevzniesli obvinenie stavebníkovi, týmto akceptovali jeho protiprávne konanie, čím ho oproti sťažovateľke zvýhodnili. Vo vzťahu k týmto námietkam sťažovateľky ústavný súd dodáva, že v rámci svojej rozhodovacej činnosti v obdobných veciach uviedol, že právo na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby na základe podaného trestného oznámenia alebo na podanie obžaloby proti nej na súde prokurátorom nie je súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (napr. II. ÚS 42/00, II. ÚS 238/02, III. ÚS 198/03). Oznamovateľ ani oznamovateľ, ktorý tvrdí, že je poškodený trestným činom, nemá ústavou zaručené základné právo, aby na podklade jeho trestného oznámenia bolo určité konanie kvalifikované ako trestný čin a vznesené obvinenie konkrétnej osobe. Posúdenie, či je dôvod na začatie trestného stíhania, alebo je potrebné prijať iné rozhodnutie v trestnom konaní, je vo výlučnej právomoci orgánov činných v trestnom konaní. Ústavnému súdu ako nezávislému súdnemu orgánu ochrany ústavnosti nepatrí preskúmavať ich rozhodnutia a postupy, pokiaľ namietané porušenie zákonnosti nemá súčasne za následok aj porušenie základného práva alebo slobody.

V obdobných prípadoch ústavný súd vyslovil (IV. ÚS 55/09, IV. ÚS 180/09), že vymedzenie trestného činu, stíhanie páchatel'a a jeho potrestanie je vecou vzťahu medzi štátom a páchatel'om trestného činu. Štát prostredníctvom svojich orgánov rozhoduje podľa pravidiel trestného konania o tom, či bol trestný čin spáchaný a kto ho spáchal. Účelom tohto procesu je prioritne osvedčenie tohto vzťahu medzi páchatel'om a štátom a ochrana celospoločenských hodnôt, a nie bezprostredná ochrana individuálnych subjektívnych hmotných práv oznamovateľ'a trestného činu.

Vzhľadom na uvedené nemohlo postupom generálnej prokuratúry objektívne dôjsť k diskriminácii sťažovateľky, resp. k jej znevýhodneniu v konaní o jej trestnom oznámení a tým ani k porušeniu zákazu diskriminácie v zmysle čl. 14 dohovoru, ani základného práva zaručeného v čl. 47 ods. 3 ústavy.

Ústavný súd konštatuje, že generálna prokuratúra sa vecou sťažovateľky riadne zaoberala, jej podnet riešila a zaslala jej vyrozumenie o spôsobe jeho vybavenia, pričom spôsob vybavenia jej podnetu ústavný súd považuje za ústavne akceptovateľný, takže ním nemohlo dôjsť ani k porušeniu práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a v čl. 1 dodatkového protokolu.

Uvedené skutočnosti boli podkladom na záver ústavného súdu o tom, že sťažnosť sťažovateľky je v tejto časti (vo vzťahu ku generálnej prokuratúre) zjavne neopodstatnená, a z toho dôvodu ju ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie čl. 149 ústavy, ústavný súd konštatuje, že toto ustanovenie ústavy vyjadruje, resp. určuje právny základ fungovania prokuratúry Slovenskej republiky, a nie základné práva, ktoré sú zaručené v druhej hlave ústavy. Preto nemožno čl. 149 ústavy samostatne aplikovať (a teda ani namietat jeho porušenie) v konaní o porušení individuálnych základných práv a slobôd fyzických osôb alebo právnických osôb podľa čl. 127 ústavy prostredníctvom sťažnosti pred ústavným súdom (napr. I. ÚS 24/98, II. ÚS 810/00, II. ÚS 165/07).

Keďže sťažovateľka namieta porušenie označeného článku ústavy, ktorého porušenie nie je možné samostatne namietat pred ústavným súdom v konaní podľa čl. 127 ústavy, bolo potrebné sťažnosť aj v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími návrhmi sťažovateľky už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. júla 2010